

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Meditationum evangelicarum volumen tripartitum

Creidius, Hartmann

Francofurti ad Moenum, 1682

De tertio

[urn:nbn:de:bsz:31-122776](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122776)

Docet nos suo exemplo, quid faciendum, si aliquando maledictis & calumniis, ab adversariis nostris impetamur. Certè malum pro malo non est referendum, aut maledictum pro maledicto referre Christianum non est, 1. Pet. 3. v. 9. Interim bonam famam, quæ cum vita pari passu ambulat, exemplo Christi defendere licet, exemplo Davidis, 1. Samuel. 24. v. 10. seqq. Pauli, Act. 24. vers. 10. seqq. si verò innocentiam tuam satis demonstrasti, & nemo est qui attendat, revela Domino viam tuam & spera in eo, ipse faciet, & adducet quasi lumen justitiam tuam, & judicium tuum sicut meridiem, Ps. 37. v. 5. 6.

2. *Demonstrativè*, v. 5. 6. Pharisei ipsum pro nudo homine aspiciebant, sed ille probat ex miraculo, quod propriâ autoritate & potestate in Paralytico jam perpetraverat, se esse verum & unigenitum Dei filium, promissum Messiam & Salvatorem mundi, qui authenticè possit remittere peccata, q. d. si potui dicere, surge & ambula, quidni possum etiam dicere: remissa tibi sunt peccata tua. Utrobique eadem requiritur divina virtus & potestas. Habuerunt quidem Prophetæ & Apostoli potestatem remittendi peccata, & multa ediderunt miracula, sed non *ἀντοραδολογίως*, verùm in Christi nomine, mandato & auctoritate. Christus autem remittit peccata, & sanat Paralyticum ex propria auctoritate, quâ pollet non tantùm ut Deus, sed etiâ propter hypostaticam unionem, quâ caro Domini, ut Damascenus loquitur, divinis actionibus locupletata est, ut homo, unde sanguis ejus nos emundare dicitur ab omni peccato, 1. Joh. 1. vers. 7.

Hæc doctrina propter Arianos & hœreticos Photinianos probè notanda est, qui

Deitatem Christi impugnant, insuper etiam consolatione nostra inservit. Si enim Salvator noster verus Deus est, nihil ipse impossibile, Luc. 1. v. 37.

De Tertio.

Restat populi deprædicatio, quæ describitur

1. *Ratione formæ*. Est enim

1. *Religiosa*. Nam vidimus hodie paradoxa, inquit, ut Lucas refert c. 5. v. 26. & timent Deum. Hodie multa videmus paradoxa in Rom. Imperio, & cum civibus Hierosolymitanis meritiò lamentamur: Nō putassemus hoc nobis eventurum, Thr. 1. v. 9. sed quis timet? Pergit impius in delictis suis, & nō curat judicia Dei, Ps. 10. v. 5. 6. quid mirum igitur, si pergat Deus in exaggeratione pœnarum? verbum ejus non mentitur.

2. *Gloriosa*. Nam glorificant Deum, & laudes ejus, quantum possunt, extollunt. Ut nos quoque discamus illorum exemplo beneficia Dei, quæ nobis & proximis nostris quotidie confert, grato animo agnoscere & deprædicare. Hoc bonum & pretiosum est, Psal. 92. v. 1.

2. *Ratione materiæ*, quia nimirum Deus talem potestatem hominibus concesserit. Agnoscunt quidem Christum pro magno Propheta, sed divinitatem ejus nondum perspiciunt. Interim hoc fidei initium est, quod Christum non calumniantur ut Pharisei, sed honestè de ipso sentiunt.

Quantò magis nobis convenit Deum glorificare, qui per Dei gratiam ultiores in fide progressus fecimus. Scimus ex verbo, Christo datam esse omnem potestatem in cœlo & in terra, Matr. 28. v. 18. Scimus ipsū omnia scire, omnia videre, omnia posse. Scimus quod ministerium instituerit, & non

M m 2

solum

solùm Apostolis, sed omnibus fidelibus eorundem successoribus potestatem dederit remittendi peccata, Matth. 18. v. 18. Johan. 20. v. 23. exclamemus ergò cum Davide Ps. 103. v. 1. Benedic anima mea Domino, &

omnia quæ intra me sunt, nomini sancto ejus, qui propitiatur omnibus iniquitatibus tuis, & sanat omnes infirmitates tuas, ipsi laus, honor & gloria in seculum, Amen.

Dominica XX. post Trinitatis.

Evangelium Matth. 22. v. 1. 14.

Legimus Gen. 25. vers. 29. seqq. quod Jacob aliquando coxerit pulmentum, & cum Esau superveniret lassus à venatione, rogabat ipsum, ut sibi concederet comedendum, sed Jacob renuit, nisi vendat sibi jus primogenituræ. Respondet Esau: En morior, quid mihi proderunt primogenita. Jacob requirit juramentum, quod præstat Esau, & vendit ipsi primogenita. Postmodum accepto pane, & lentis edulio comedit, & bibit, & abiit, parvi pendens quod primogenita vendidisset.

Hoc securitatis & levitatis indicium fuit, quod Esau propter unam escam jus primogenituræ vendidit, Ebr. 12. v. 16. siquidem in V. T. primogenito duæ partes hæreditatis paternæ, nec non prærogativa in regno & sacerdotio, præ reliquis fratribus debebantur, Gen. 49. v. 3.

Typus est hac in parte omnium eorum, qui temporalia æternis præferunt. Christus lavit nos in sanguine suo, & hoc nobis acquisivit privilegium, ut Reges simus & sacerdotes coram Deo & Patre ejus, Apoc. 1. v. 6. participaturi tandem hæreditatem vitæ æternæ, Rom 8. v. 17. sed multi respuunt hanc gratiam, dum lentis edulium, id est, voluptates carnales & terrena desideria plus amant, quam verbum & sacramenta, quibus ceu

mediis ordinariis gratiam suam Christus nobis exhibet & obliquat. Hinc reprobantur à Deo, & qui ratione primogenituræ erant primi, ultimi fiunt, quod testatur etiam prælecta pericope, ubi Deus Pater cælestis sub imagine Regis παραβολικῶς à Christo introducit, qui filio suo nuptias fecit, & multos invitavit, sed plerique gratiam illam repudiaverunt, unde Rex irascitur, & ad viarum compita servos suos emittit, ut quoscunque invenerint, ad nuptias vocent, & congregarent bonos & malos.

Per nuptias intelligitur vita æterna. Sponsus Christus est, Rex qui convivium apparat, Pater cælestis, Præcones verbi sunt invitatores, nos ingrati hospites. Parantur nuptiæ, vocantur hospites, expectat Sponsus & Pater, sed ecce renuntiant ingrati & venire nolunt. Alii quamvis veniant, immundi tamen sunt, & veste nuptiali carent, ideoque in æternas tenebras præcipitantur.

Videbimus nos

- I. Nuptiarum præparationem.
- II. Hospitum invitationem.
- III. Regis indignationem.

J. J.

EXEGESIS.

Inter omnes nuptias, quæ jam inde ab orbis